

כ"ד בסיוון תשפ"ה (20.6.25)

פעילות הפגתית עם יונה עפרוני
ב"מקלט יצירה".

בני הנוער מתנדבים במפעל המזון.

חווייה ציורית. ב-7:00 בבוקר, במקלט חדר האוכל בין הציורים של החוג לציור.

שבת פרשת שלח לך, שבת מברכין

הדלקת נרות - 19:31, יציאת השבת - 20:33

גיליון 1666

יְהִי רָצוֹן שְׁכָל תְּפִלוֹתֵינוּ יִתְקַבְּלוּ בְּרָצוֹן
ה' עֲזֹר לַעֲמֹד יִתֵּן, ה' יְבָרֶךְ אֶת עַמּוֹ בְּשָׁלוֹם

למידע על מועדי התפילות עקבו אחרי הודעות
הווטסאפ הקהילתיות

מזל טוב!
♡♡♡♡

אישאכי הנכד הבכור, רעי
בנס של
דקאה והושע אלכסנדר

אספרה ויוסקיה עמיר
אנורית ודייזי וואל
אהודת הנינה / הנכדה
בת אסידו ואיר

אייסורה ורמי צרויה
אהודת נכד איסורה
בן אדניאל ואסיין

אסביבה ואדי סימון
אבר המצווה של הנכד אורי,
בן יאיר וניצן

להתראות בשמחות

- מסיבת בת המצווה של מעיין אריכא תתקיים, אי"ה, ביום שני, י"א בתמוז (7.7)

דחיפות קלות

פרשת שלח לך

הייתה בכלל לשם שמיים: "שהיו אומרים ישראל, כיוון שנגזר עליהן שלא ליכנס לארץ ממעשה מרגלים, שוב אין מחויבין במצוות, עמד וחילל שבת כדי שייהרג ויראו אחרים". המדרש מציג כאן תסריט דרמטי. צלפחד, אב לחמש בנות, רואה שעם ישראל מטיל ספק בחיוב המצוות עקב מעשה המרגלים, אז הוא מקריב את עצמו ומחלל את השבת כדי שיהרג ובכך יראה לכולם שהמצוות עדיין בתוקף.

התסריט שמציע המדרש מעורר אי נוחות. המקושש בוחר להשפיע על קבלת ההחלטות של העם על ידי טרגדיה נוראית,

שתזעזע את דור המדבר ותבהיר להם באופן נחרץ שהם מחויבים במצוות. הוא מקריב את חייו רק כדי להבהיר נקודה, רק כדי ללמד דבר מה שייתכן והיה אפשר ללמוד בדרכים אחרות, ומותיר את בנותיו יתומות. יתכן שהמסר, שהמדרש מנסה להעביר באמצעות הסיפור הזה, הוא שלפעמים, כשהחברה נמצאת בתחתית, נדרש מעשה דרמטי כדי להצליח להשפיע על התנהלותה.

לעומת המקושש, המסר של מצוות ציצית הוא בדיוק הפוך. לא נדרשים מעשים דרמטיים כדי להשפיע על התנהגות ולכוון אותה למקום חיובי יותר. אפשר לעשות זאת באמצעות דחיפות קלות, תזכורות קטנות, המלוות את יומו של האדם. מטרת הציצית היא בדיוק זאת, למען תזכרו, חוטים ששמים בשולי הבגד, כמעט בלתי מורגשים, אך בעלי השפעה רבה.

המקושש והציצית הם שני צדדים של אותו המטבע, ושניהם תשובה לשאלה מה גורם לנו להתקדם לכיוון הנכון. האם אנו צריכים טרגדיה שתטלטל את עולמנו? או שדי לנו בתזכורות קטנות אך אפקטיביות? אחרי השבוע האחרון, נראה לי שכולנו נסכים פשוט להסתפק בקצת שגרה.

האם אנו צריכים טרגדיה שתטלטל את עולמנו? או שדי לנו בתזכורות קטנות אך אפקטיביות?

בספרם "דחיפות קלות" מציגים ריצ'רד ת'יילר וקאט סאנסטיין את התאוריה המוכרת מתורת הכלכלה ההתנהגותית כ"תאוריית הדחיפות" (Nudge), לפיה ניתן להשפיע על דרך קבלת ההחלטות של יחידים בחברה באמצעות שינוי הסביבה והנסיבות בהן מתקבלות ההחלטות, ולא דווקא דרך כפייה ופטרנליזם. הדוגמא

הראשונה המופיעה בספר היא מחקר שנערך בניסיון להשפיע על הרגלי אכילה של תלמידים. במקום לאסור על אכילת סוכר ולהרצות על חשיבות צריכת מזון בריא, בחרה החוקרת לשנות מאפיינים קטנים בקפיטריה של

בית הספר - בין אם באמצעות הערמת קשיי נגישות בתור לקינוחים ובין אם בהצבת מזון בריא במיקום נוח, בגובה העיניים. המחקר העלה כי השינויים הקטנטנים הללו השפיעו על התזונה של הילדים והפחיתו צריכת מזון בשיעור שהגיע עד כדי 25 אחוזים. כך הצליחה החוקרת להוכיח כי לפעמים דחיפות קלות לכיוון הנכון יכולות להיות הרבה יותר אפקטיביות מכל עונש, פרס או הרצאה בנושא.

היכרות עם תאוריית הדחיפות יכולה לשפוך אור על שאלה עתיקות יומין - מדוע נסמכה פרשת מקושש העצים לפרשת ציצית?

מספר פרשנים ומדרשי אגדה ניסו להסביר את הקשר בין השתיים. חלקם הציעו השוואה בין חומרת המעשה של חילול השבת לחשיבותה של מצוות ציצית, וחלקם מצאו בכך אסמכתאות להלכות ידועות מהלכות שבת. אבל יתכן שאפשר להציע השוואה אחרת בין הפרשות, כזו ששופכת אור על המסר הסמוי שהן מלמדות.

התוספות במסכת בבא בתרא מביאים את המדרש שמגלה לנו את זהות המקושש ואת מטרת מעשיו. המקושש הוא בעצם צלפחד, שאת בנותיו נכיר בפרשת פנחס, וכוונתו

"עם פֶּלְבִיא" - בגיל השלישי

רויה ויונת - צוות הגיל השלישי

מאז פרוץ המבצע "עם פֶּלְבִיא" בלילה שבין חמישי לשישי הבנו שפנינו לימים אחרים ואנחנו נכנסים ל"שגרת חירום". זה מתבטא בשיחות טלפון, לשאול "מה נשמע?", לדרוש בשלום החברים ולעזור בהתארגנות לשבת - מי נשאר? מי צריך עזרה? מי מעוניין להתארח לשבת? ועוד.

עם כניסת השבת צח"י מעביר הנחיות מדויקות ועם הזמן האזעקות גוברות. בליל שבת, עורכים ביקור קטן בחלק מבתי החברים, ומבקרים שוב בשבת בבוקר. הראש והלב מתורגלים בזמני חירום שכבר הכרנו, בהבנה שהממ"ד המגן והשומר הוא "השחקן" הראשי הפעם, וצריך להיערך בהתאם.

בעתות חירום מרכז העשייה עובר לממ"ד בית סביון הגדול והמרווח. שם מתרכזת הפעילות שתאפשר מעט להתכנס. כבר ביום ראשון הצוות המסור של בית סביון וצוות הגיל השלישי התכנסו וחשבו איך נניע את שגרת החירום בכפוף להוראות.

במהלך השבוע התחלנו בהדרגה בפעילויות: סרט, יצירה, אפייה, מפגש וסדנה בהנחיית עדה חפץ, שנתנה כלים מקצועיים ומעשיים להתמודדות עם חרדה של הגוף והנפש. אנחנו מתכוונים להמשיך את הפעילויות ולהרחיבה ככל שהמצב יאפשר.

מי שמעוניין להעביר לחברי הגיל השלישי פעילות הפגתית כגון: סדנה, שיחה או כל פעילות אחרת שתביא להתרעננות ורוח טובה, מוזמנת לפנות לרויה.

ועוד בקשה קטנה, נכונה תמיד ובמיוחד בימים אלו: להתעניין ולדרוש בשלום השכנים והחברים, להציע עזרה, לבקר. הלכידות וה"ביחד" הם החוסן שלנו!

בתפילה לימים טובים של שקט, להשבתם של כל החטופים והצלחת צה"ל וכוחות הביטחון ולבשורות טובות.

עובדות ומספרים

עדכנה: חמוטל

הרכב צוות צח"י:

יו"ר - **משה ליבר** (מחליף את יהודה שריד שנמצא בחו"ל)

חמוטל דברת-איתן - מנהלת קהילה ושלמה **נחליאל** - מנהל משק

מזכירות - **דוסי אלטמן**

דוברות - **שרית חפץ**

מרכזת מכלול שירותים - **מיכל סופר ברלב**

מרכז מכלול אוכלוסיה - **קובי שטיין**

מרכזת צח"י רווחה - **איילת לסלוי**

מש"א - **יניב וולף**

מרכזת מכלול בריאות - **רחלי ויצמן**

מרכזת מכלול חינוך - **רעות בית אריה** (מחליפה את ניר יעקבי שבמילואים)

ועוד:

צוות בטחון - **נעם טחן** (מחליף את אלי מוזס שנמצא במילואים)

כיתת כוננות - **אהוד איתן** (מחליף את פיליפ קולמן שבחו"ל)

הגיל הרך - **נעמי ליבר**, תרבות - **רני יעקבי**.

כ-35 מאנשינו גוייסו בצו 8, מלבד כל חיילי הסדיר שלנו.

צח"י נפגשו 6 פעמים מאז פרוץ המערכה. לרוב בפורום מצומצם, פעם אחת בפורום מורחב (עם בעלי תפקידים נוספים).

צוות מגויסים - שלח ברכה אישית לכל מי שהתגייס, יצר קשר אישי עם נשות המגויסים, תמך בתמיכות שונות ע"פ הבקשות שעלו ובעזרת בנות נוער הכין ארוחות ערב למשפחות. יניב וולף תיאם עבודות היכן שהיו חוסרים - ונעזר לצורך כך בשנת "ג-י"ד, בנוער שלנו, בבנות צה"ל ובחברים שהציעו את עצמם.

מערכת החינוך החלה בפעילות הפגתית לילדים כבר ביום שלישי. לפעילויות הגיעו רוב ילדי א' ו'.

עם כלביא יקום ויאכל

עם גמלי אטיאס

לבצע את הריצוף והתקנת החשמל ולהשיבו לעבודה. לנוכח המצב הביטחוני גם שלב זה מתעכב במספר ימים.

אני רוצה לציין את התגובה המהירה של יניב וולף, מנהל מש"א, שיצר קשר מיד במוצ"ש בהנחה שרבים מהעובדים לא יגיעו ונזדקק לעזרה. ממש מחמם את הלב. לשמחתי לא היה בכך צורך, כי מעט עובדים מהצוות בחרו לא להגיע, בגלל אילוצים אישיים ובמתכונת הנוכחית, בלי ארוחת בוקר יכולנו להתארגן.

זה המקום להודות לצוות ענף המזון המסור על ההתגייסות והמחויבות להגיע לעבודה גם במצב של מלחמה.

מחמם את הלב לראות את הגדולה של יבנה שבאה לביטוי חזק מאז ה-7/10. לראות את הערבות ההדדית, הדאגה. הושטת יד לעזרה מכל מי שרק יכול, וההובלה של המוסדות במצב מורכב שכזה.

בברכה ובתקווה לימים שקטים ושגרה ברוכה עם שובם של כל החטופים במהרה.

גמלי: הידיעה על פרוץ המערכה הנוכחית תפסה אותי בחמישי בלילה בזמן השמירה בשער, ומיד היה ברור שנצטרך להתארגן בצורה אחרת במטבח.

דבר ראשון, היה חשוב להתעניין בשלום העובדים, ולשמוע איך עבר עליהם הלילה. לרובם אין ממו"ד, ובנוסף היה צורך לברר מי מתכוון להגיע לעבודה. ידענו גם ששני עובדים שהו בחו"ל. התברר שאחד מהם, אלכס, הספיק, למזלנו, לחזור שלוש שעות לפני פתיחת ההתקפה. השני, שמואל השף, יצא לסופ"ש ולצערנו נשאר תקוע בחו"ל עד היום.

בתוך כל זה היה עלינו להמתין להנחיות של צח"י לגבי פתיחת חדר האוכל. לבסוף הוחלט לחלק ארוחת צהריים לחברים שיגיעו ויקחו אוכל הביתה, ובמקביל לפתוח את חדר האוכל רק לשכירים, שמגיעים לעבודה במפעלים החיוניים שלנו.

במצב הנתון היה ברור, שכאשר אוכלים בבית, כמות הצריכה של החברים יותר גדולה, וחשבנו שהתארגנו לכך נכון. לצערנו, למרות זאת, קרה שחברים הגיעו ולא נשארו להם מנות מסוימות. עוד היה ברור שעלינו לשנות ולהתאים את התפריט למצב.

המלחמה תפסה את צוות המטבח בעיצומן של ההכנות לבת המצווה של גל ברלב, שהייתה מתוכננת להתקיים ביום שני, אבל הכל נעצר. תוכנית נוספת שנעצרה קשורה לשיפוץ. ביום שלישי היינו אמורים להיכנס לישורת האחרונה של עבודות השיקום של חלל העבודה המרכזי לאחר קריסת התקרה. כדי לסיים את שיפוץ המטבח הברי, תוכנן להשבית חלק נוסף במטבח למשך שלושה שבועות, כדי

איפה אתם השבוע

נתקעו בחו"ל

כאן ועכשיו, גם היא תרמה לכאוס הכללי. מזל שאפשר היה להציע לו את הדירה שלנו כפתרון זמני להתארגנות.

בתקווה שנחזור מהר לארץ!
תשמרו על עצמכם, תחזקו את החוסן הפנימי והקיבוצי, ובתקווה לימים שפויים ורגועים שעוד יגיעו, מגיע לנו ולכולם! שבת שלום!

סגירת נתב"ג לטיסות מצאה כמה מחברינו תקועים בלי אופק ברור מתי ואיך ישובו. ביקשנו מאחדים מהם לספר איפה הם עכשיו, (נכון לכתיבת שורות אלו). נאחל גם ליתר המשפחות - לשוב במהרה.

מי: יהודה וחנה שריד

לאן נסעו? לפורטוגל

איפה כעת? אצל עומר, בגרמניה

מי: פיליפ קולמן

לאן נסע? לאזרבייג'אן

איפה כעת? באתונה

יהודה: יצאנו ביום רביעי (24 שעות לפני תחילת האירוע) בתחושה נפלאה לטיול מאורגן בפורטוגל שהכותרת שלו "טיול של פעם בחיים".

הכל התחיל נפלא עד שהבנו ביום שישי לפנות בוקר שהכל השתנה.

מאותו רגע, כולם בסמארטפונים, דואגים ומבררים מה קורה אצלם בבית הפרטי ומה קורה "בבית הלאומי".

מהר מאוד התבררה התמונה שאין טיסות לישראל וממנה.

סביבה התחילו בקבוצה לחפש פתרונות יצירתיים, והבנו שאין ברירה אלא לחפש פתרונות שהות אחרים באירופה ומחוצה לה. אנחנו החלטנו שנטוס למינכן (לעומר ולירון) ושם נעביר את הימים עד שהדברים יתבהרו ונוכל לשוב לארץ.

כל אלה שמשוחחים איתנו אומרים "תעשו חיים ותהנו". זו סיטואציה מאד קשה להיות במרחקים כשדברים קשים קורים במדינה וזה רחוק מליהנות.

הידיעה שהדירה של גיא נהרסה ומשפחתו ניצלה בנס ואנחנו כ"כ רחוקים מהיכולת לעזור

אושר מספרת שפיליפ שהה באזרבייג'אן לצורכי עבודה. הטיסה חזרה היתה אמורה לצאת ביום שישי השכם בבוקר, והוא עמד כפסע מעלייה למטוס כשהמלחמה פרצה. פיליפ, יחד עם קבוצה של אנשים הקשורים לתעשיות הביטחוניות, נאלץ לחזור למלון. מטעמי ביטחון נאסר עליהם לצאת מהחדרים, והציבו עליהם שמירה.

למחרת, בשבת בבוקר, בתיאום עם משרד החוץ, הם הוטסו בטיסת חילוץ מאזרבייג'אן לאתונה, שם הם שוהים במלון.

פיליפ מתועדף לחילוץ במקום גבוה, כי סדר החילוץ ייקבע, בין היתר, לפי מועד בו היתה הטיסה אמורה לצאת. תחום עיסוקו, והיותו מפקד כיתת הכוננות בקבוצת יבנה - גם הם מקנים לו יתרון.

"אולי פיליפ יקרא את הדברים האלה בשבת הקרובה, בבית", מסיימת אושר באופטימיות.

ההודעות. המלחמה החלה. לא הערתי איש עד הבוקר. בבוקר כבר ידענו שיש לחשב מסלול מחדש.

נפרדנו מקלן ועברנו לפרנקפורט, לסוף השבוע, משם היינו אמורים לטוס לארץ ביום ראשון. אבל כמו שאומרים בידיש: "דער מענטש טראַכט, און גאָט לאַכט".

בשבת, בקידוש לאחר התפילה, פגשנו חברים מהקהילה היהודית. התחלנו ליצור קשרים שיעזרו לנו בהמשך. והקהילה היהודית והישראלית התגייסה.

ביום ראשון בערב הוזמנו לארוחה ע"י הקהילה ושם הם הושיטו לנו יד והבטיחו לעזור במה שצריך. לדוגמה, יהודי מקהילת בית הכנסת הגדול בפרנקפורט נתן לנו על חשבוננו 4 לילות בבית מלון.

ההערכות בישראל, לפחות במוצאי שבת, היו שנצטרך לחכות גם מספר שבועות עד שנוכל לשוב לארץ. הטיסה שהזמנו לא היתה דרך אל על כך שברור שאיננו ראשונים בתור בטיסות החילוץ.

למזלנו הדור השלישי שהצטרף למסע הגיע במעמד צד אחד וטוב שכך. כל הילדים נשארו עם אחד ההורים, מה שקצת מרגיע. עד שתראו אותנו בבית אנחנו יושבים על המזוודות. מדי פעם רואים מטוס בשמים ואז מתעוררת תקווה. שבת שלום. מקווים לחזור אי"ה ממש בקרוב, וכל עוד לא ראינו אותנו, אנחנו שם בשגרת חיים עם טיולים קצרים מסביב לעיר, ממשיכים לעקוב אחרי כל מה שנעשה בארץ.

משתוקקים לשוב לארץ לאיחוד משפחות. אם מישהו יכול לעזור, נשמח לשמוע.

מי? שמשון ועפרה גוטליבעם "הדור השני" ונציגי הדור השלישי לאן נסעו? לקלן (גרמניה)

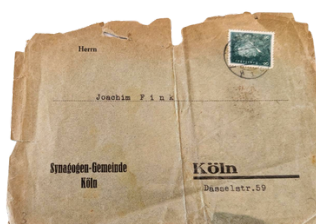

שמשון: ביום רביעי שעבר הגענו לגרמניה, לעיר קלן. משפחת פינק, הוריה של אמי וארבעת ילדיהם, יהושע הבכור, אמי רבקה, אחותה, מרגוט, ואחיהם הקטן, אברהם, התגוררו בקלן. הם חיו חיים טובים עד שעלו הנאצים לשלטון ואז המשפחה טולטלה. ההורים ובנם הקטן נספו בשואה. אמי ואחיה, יהושע ומרגוט, שרדו והגיעו לארץ, הקימו משפחה ונפטרו בשיבה טובה.

הגענו לקלן בני ובנות הדור השני והשלישי להשתתף בטקס של הנחת אבני נגף מול הבית בו הם גרו. יום חמישי היה מרגש. נפגשנו בארכיון השואה בקלן, מבנה ששימש כמפקדה של הגסטאפו במלחמת העולם השנייה, כאשר בקומת הקרקע עונו אסירים שהתנגדו למשטר. לתדהמתנו, פרשו בפנינו נציגי הארכיון מסמכים שלא ידענו על קיומם, ביניהם חלופת מכתבים של אמי לאחר המלחמה עם נציגי העירייה. הם לקחו את המפגש ברצינות גדולה והופתעו שבאנו לקלן עם משלחת גדולה.

בצהריים, בפתח ביתה של משפחת פינק, קיימנו את טקס הנחת האבנים עם האומן גונטר דמניג בן ה-77 שהגה את מיזם אבני הנגף. בין לבין, התלוצצנו האם ישראל תתקוף את אירן לפני החתונה של אבנר, בנו של רה"מ או אחרי.

ביום שישי לפנות בוקר שמעתי בנייד צבר בלתי הגיוני של ביפים. בשלב מסוים פתחתי את

למשפחה היה בית דפוס, ובו הודפס עיתון הקהילה היהודית

האומן גונטר דמניג מניח את אבני הנגף בטקס המשפחתי

איפה אתם השבוע?

עצמו ופתח דלת באופן עצמאי, שכן אחד ירד לחניון, ולצד השכנה המבוגרת, דייזי יצחקי, נהרגה, והמטפלת שלה נפצעה קשה (בדיעבד הבנתי שהדלת שלה הייתה פתוחה כתוצאה מההדף והיניקה שנוצרה מעוצמת הפיצוץ).

כרמית, אחותי, הגיעה במהירות האפשרית עד הצומת, שהיה חסום עם כוחות רבים של פיקוד העורף וכוחות הצלה. היא לקחה את הילדים לביתה בגבעתיים, ומורן ואני המתנו בסמוך עד להתייצבות הזירה ואז עלנו לדירה לחלץ כמה דברים חיוניים. מאוחר יותר עליתי שוב לדירה עם חברים, ארזנו עוד חפצים, ונסענו כולנו לקיבוץ.

לסיכום: חוויה לא מומלצת במיוחד. הממ"ד עשה את שלו! בהחלט מציל חיים. בדיעבד אני יודע שהשכנה שנהרגה לא הייתה בממ"ד אך אינני יודע מה הסיבה וגם לא נכנס לכך.

ככלל, מאז ה-7/10 הכל צריך להיות בפרופורציה הנכונה. יצאנו בחיים, הגוף בסדר, ובשאר נטפל. בשעות הבוקר עדכנתי את ההורים על מה שקרה, ובעיקר לעדכן שנשאל מהם את הנכס בתקופת היעדרותם.

אנחנו מברכים על כך שיש לנו מקום להתארח, להתאפס ולחשב איך ממשיכים קדימה.

מי? משפחת גיא ומורן שריד
איפה כעת? בדירת ההורים,
בקיבוץ

גיא ומורן שריד שוהים בקיבוץ בדירת הוריהם (שנתקעו בחו"ל) לאחר שביתם במרכז הארץ נהרס. הבית ממוקם סמוך לבית שספג פגיעה ישירה ובאותו קו גובה.

גיא מתאר מה עבר עליהם:

כשנשמעה האזעקה נכנסנו לממ"ד וסגרנו את הכל. כשתי דקות לאחר האזעקה שמענו פיצוצים רחוקים, אך הפיצוץ הרביעי היה עוצמתי. ההדף היה גדול מאוד, ואחריו נשמע רעש שנמשך כ-30 שניות - קולות של התפרקות ונפילה. הממ"ד התמלא מעט באבק וחול אבל החזיק מעמד, למעט הצירים של חלון ההדף שנשברו. כשפתחתי את הדלת זיהיתי הרס ובנוסף הרגשתי את הזכוכיות המנופצות. החושך היה מוחלט - ללא חשמל. לא ראינו כלום. זמן קצר לאחר מכן נשמעה אזעקה נוספת. היה לי ברור שהאירוע חמור והפגיעה קשה, ושחייבים לצאת מהמקום.

לילדים הקטנים היו נעליים בממ"ד, אך למורן ולי לא היו. נעלתי את הנעליים של הילדים והבאתי את יתר הנעליים. יצאנו מהדירה כפי שהיינו, רק עם הבגדים שהיו עלינו, לכיוון גרם המדרגות.

כשהגענו לגרם המדרגות עצרנו. רציתי לבדוק מה מצב השכנים. ראיתי שדלתות הכניסה פתוחות וצעקתי בשאלה: "מישהו כאן?" היתה דממה. הערכתי שמכיוון שהדלתות פתוחות, השכנים כבר חילצו עצמם, ומכיוון שמורן והילדים כבר המתינו בגרם המדרגות, החלטתי לחלץ תחילה את המשפחה, ולא להיכנס לסריקה בדירות. כשהגענו למטה חברתי לכוח של פיקוד העורף ודיווחתי על הסטטוס בקומה. בדיעבד הסתבר שאכן שכן אחד חילץ

איפה אתם השבוע

‘דוסיים’ לא מבטלים חתונה / עם שוש אשר

שלח מנות ל-70 בני המשפחה (במקום 400 שהיו בתכנון הראשון). הסעודה נערכה מחוץ לבית הכנסת, והילדות והנשים של היישוב מלצרו. זו היתה שעה של שמחה בתוך הימים האלה. בסיום האירוע היתה תחושה של הקלה גדולה.

סבתא שוש עם שבט אלכסנדר ליד החופה

החתונה של רעי אלכסנדר, הנכד של שוש אשר, אמורה היתה להתקיים השבוע באולם, אבל המלחמה שיבשה גם את זה, וברגע האחרון היה צורך לשנות הכל. שוש: "היה מתח, בין היתר גם משום שרעי בקורס קצינים והיה אפילו ספק אם יוכל להשתחרר. בסוף הוא קיבל חופשה יומיים לפני החתונה. 'דוסיים לא מבטלים', ולכן הוחלט לקיים את החתונה במועדה, ביישוב נטע. החתונה התקיימה באזור בית הכנסת, שסביבו מוצבים ממ"דים, ובזמן החופה כל משפחה שובצה לממ"ד "שלה".

בחופה לא היו דיבורים, רק הטקס עצמו, וכמובן הזכירו את ה"לא-נמצאים", את החטופים ואת החללים. החברים מהצבא כמובן לא היו. הרגשתי כמו בקיבוץ. כל היישוב התארגן. הביאו ציוד, הקימו חופה. מישו מהעוטף תרם פרחים באופן אנונימי. האולם

מעבירים ריהוט / עם איתי נחליאל

הסמוכה לחולית) ויחד העמיסו את הציוד. בהמשך הגיעו לעזור בפריקת הציוד גם עדו עפרוני, יואב פישביין ונתנאל שטיינר.

ויש מי שממשיך בהתנדבות שקשורה למלחמה המקבילה. בקבוצת הווטסאפ היבנאית של מתנדבים עלתה השבוע בקשה לסיוע לתנועה הקיבוצית.

איתי נחליאל מספר שחברי קיבוץ "חולית" עדיין לא חזרו ליישוב. בקיבוץ היו דירות אירוח למתנדבים בחקלאות, והריהוט בדירות היה שייך לתנועה הקיבוצית. התנועה פנתה למתנדבים שיעבירו את הריהוט למחסן בבאר טוביה, על מנת להביאו בהקדם לקיבוצים בצפון שזקוקים לו. איתי אסף את בנו וחבר שלו, שנמצאים במכינת עצמונה (הממוקמת ב"נווה"

איפה אתם השבוע?

3/13

מתקציב "להבה"

אביעד מוזס:

פנחס חושן ואני מתנדבים ביחידה הארצית לחילוץ מיוחדים שנקראת "להבה". בזמני מלחמה מבקשים מהמתנדבים לתגבר את המשמרות של הכבאים. בשעות הבוקר, ברגע שראו שיש אירוע משמעותי בבז"ן ויש לכודים שלא מצליחים להגיע אליהם, קראו ליחידה לעבוד ולהוציא את הלכודים. היינו שם עם ציוד הרס, פריצה ומערכות חבלים. עבדנו כמה שעות עד שהצלחנו להוציא את האנשים מההריסות יחד עם אנשי פיקוד העורף שעזרו לנו מאוד. שני לכודים הצליחו לצאת לפני שהגענו, ושלושה היו באותו חדר שקרס.

חוויה קשה?

כן. אבל זה חלק מהתפקיד וזה מוכר. זו עשייה משמעותית וחשובה, וחייבים לבצע אותה גם אם הלכודים לא שרדו. אין ברירה.

"כרע חזרת מהמסערה"

שיחה עם נירית אפרתי.

איפה את עכשיו?

- חוזרת מהמשטרה.

למה. מה קרה?

- נגנבו לנו טלאים בבוקר.

איך גילית את זה?

- כבכל בוקר עשיתי סיבוב אצל כל החיות, והם פשוט לא היו. אמא שלהם פעתה פעיות חזקות ומכמירות לב. יגאל, השוטר הקהילתי, הגיע יחד עם מישו שמבין בגנבות, והם מיד ראו את העקבות וזיהו מאיפה הגנב נכנס. נתבקשתי להעיד במשטרה, ואני מקווה שלא יקחו עוד חיות מהמשק שאנחנו אוהבים. ובהזדמנות זו אני מבקשת מהשומרים שמפטרלים באזור וממי שעובר ליד המשק - אנא חדדו את הערנות לתנועה באזור.

נעמה סולטניק:

מכינות קדם צבאיות קיבלו החרגה המאפשרת חזרה למכינה רק אם יש בה מרחב מוגן תקני, ולצרכי התנדבות בקהילה בקרבת המכינה, במקומות עם מרחב מוגן תקני.

במסגרת זו, חזרו כמעט כל חניכות שלוחת צהלי בקבוצת יבנה למכינה. הן פועלות היכן שצריך בקיבוץ: בית בקבוצה, משפחות מגוייסים, החינוך הלא פורמלי, ביקור חברים בגיל השלישי, ועוד. שמחות מאוד על האפשרות "לחזור הביתה" ולהיות ביחד.

בית בקבוצה

דליה הקשר:

לדירה חזרו שש דיירות. שלוש נשארו בבית.

אנחנו צריכות להפעיל את הדירה 24/7 כיוון שמקומות התעסוקה סגורים. לשמחתנו הרבה בנות צהלי המדהימות חזרו לקיבוץ להתנדב ושתיים - שלוש מהן מתנדבות אצלנו בדירה בשעות הבוקר. חושן ומעין, בנות השירות שלנו, נמצאות אחה"צ. בנוסף, נמצאת בדירה מדריכה שגם ישנה איתן בלילה.

נשים מהקיבוץ הציעו להעביר פעילות בדירה. וזה תמיד משמח. הקשר עם הקהילה חשוב תמיד.

באה/חזרת החצלות/ברחה הרשת

התופעה של "ידוען לרגע", התגלתה במלוא

הקשקשת בעקבות הופעותיו התכופות של צביקי

כדובר פיקוד העורף של ערוץ 12.

בין האייטמים והרעש

התקשורתי, מצאנו ראיון אחד

חמוד, והנה קישור:

משולחנה של מנהלת הקהילה

חמוטל דברת איתן

נוספים - אנחנו מאפשרים מפגשים בתוך ממ"דים / מקלטים. גם העובדה שיש לנו התראה של כמה דקות לפני האזעקה מאפשרת גמישות מסוימת. יחד עם זאת, אין להקל ראש בהנחיות ואנו מבקשים להישמע להן, להיכנס בזמן למרחבים המוגנים ולהישאר שם עד להודעה שמאפשרת יציאה. כמובן שאין להתכנס במקומות ללא ממ"ד.

תודות לצוותים השונים שעוזרים לנו בעת הזאת: **לצוות המגויסים** - שנמצא בקשר רציף עם המגויסים ומשפחותיהם ונותן מענים שונים.

לועדת תרבות - שמארגנת פעילויות כאלה ואחרות וגם מפנקת בגלידה.

תודה **לצוותי החינוך** שמארגנים פעילויות לילדים **ולצוות הגיל השלישי** - שמארגנים פעילויות לחברינו המבוגרים.

ותודה רבה לכל החברים הרבים, שבזכות עבודתם מאפשרים לנו לשמור על שגרה ועל רצף התנהלות רגיל.

תודה גם לכל מי שמטה כתף ועוזר היכן שצריך (במשק ובקהילה): **לנוער שלנו, למי שבשנת י"ג-י"ד, לבנות צהלי ולכל החברים שמציעים את עצמם.**

כל העת הזו אנו חושבים ומתפללים לשלום החיילים שלנו שנמצאים "ביבשה, באוויר ובים", זוכרים את החטופים ומייחלים לגאולה קרובה. כחלק מהרצון לתת ביטוי לתחושות ולתפילות שלנו, נכון לזמן כתיבת שורות אלו מתוכננת התכנסות בזום במוצאי שבת לאמירת תפילות ופרקי תהילים. לאחר מכן, יתקיים שיח פתוח על מה שעובר עלינו. באם ההנחיות ישתנו, יתכן שיהיו שינויים בתוכנית. נעדכן בהתאם. מוזמנים כולם להצטרף.

"הן עם כלביא יקום וכארי יתנשא". בשבוע האחרון זכינו לחוות ניסים גלויים ולהיות חלק מפרק מפואר בתולדות ימי עמנו. "עם הנצח לא מפחד מדרך ארוכה" ולמרות החודשים הארוכים והקשים שחווינו בתקופה האחרונה, התקווה כיום היא, שבקרוב, מתוך המשבר בו אנו נמצאים, נזכה ללידה של מציאות חדשה וטובה יותר.

לצד התקוות, הניסים והתפילות אנו זוכרים שאנחנו במצב מלחמה - כשהאיום גדול יותר ממה שאנו רגילים. לצערנו השבוע הזה הביא איתו הרוגים ופצועים ולמשפחות רבות נהרסו הבתים והם פונו מבתיים. לאור זאת, צוות צח"י נפגש מדי יום ואנו עושים הערכות מצב ומקבלים החלטות בהתאם. השבוע רעננו את צוותי החירום השונים כך שיהיו מעודכנים לזמן הזה (בעלי תפקידים התחלפו, כמה במילואים, וכמה נתקעו בחו"ל). כל צוות רענן את ההנחיות והתרחישים - כשבלב כולנו התפילה שלא נזדקק להם. אנחנו גם בקשר עם המועצה. נפגשנו עם כל יושבי ראש צח"י במועצה וצוות המועצה גם הגיע אלינו. בעלי התפקידים בקשר עם המקבילים שלהם במועצה ושיתוף הפעולה מלא.

כחלק מהכנה לתרחיש של פגיעה, ומתוך הבנה שיש כיום בקיבוץ אורחים רבים, בקשנו מכם למלא טופס בו תעדכנו מי נמצא בבית. שימו לב שהטופס דינאמי - וניתן לשנות ולעדכן אותו בכל זמן. אנו מבקשים מכולם למלא את הפרטים ולעדכן אותם כשצריך.

התלבטנו רבות האם לאפשר התכנסויות כאלה ואחרות. מתוך הבנה של חשיבות המפגש, והיכולת להתאוורר ולהיות ביחד עם חברים

מרפאה

טל. 08-8548300, אחיות 08-8548264, אחות חירום: 050-6998317, איחוד הצלה - 1221 דואל: mrkyavne@clalit.org.il
שעות הפתיחה יעודכנו בקבוצת הווטסאפ של צח"י.

ד"ר מיכל ברכה, כירורגית שד, תגיע ביום א' 13.7 בשעות 08:00-14:00, וביום ג' (15.7) שעות 13:00-18:00.

בריאות טובה, לילות המרפאה

מוקדש לסבים ולסבתות שקלטו את נכדיהם
בימים שאין מסגרות ואין ממ"ד בביתם, ולמשפחות המארחות אצלן את
מי שזקוק לממ"ד.
בתקווה לחזרה מהירה לשגרה!
מערכת מבית

מלחמות

שמוליק טסלר

גלי מלטר, חוקר את עור ידי,	אני חריג אני אוהב מלחמות.
נטע משתובב,	גלי רוצה ערוץ דרקונים.
ופעם ראשונה מתישב.	נרדן רוצה ערוץ ילדים.
עכשו שקט בפית של סבא.	נטע עם לחם ביד מהנהן.
מחפים לסבב הבא.	אורי בוכה יוצאת לו שן.
בינתיים מנמנם לי מול המסך ולקולו	"שקט אני לא שומע את הדרקון"
של המרגיע:	"אבל סבא אמרתי ערוץ ילדים!"
"בממ"ד צריה לשיר, או ספור	אחד מושיט לי ידים, אני נגנב'.
להשמיע."	השני מצייץ, פנעלב.
אז בבקשה קבינט מצמצם,	לפתע מתהפף עם חיוה ענק.
תדרדו מיד מהסלם.	נרדן אומרת לי: "זה תתינוק שלי".
אם מלחמה? אז רק של ילדים.	אורי מגהק, נרדן רוקדת מולי,
בבקשה.	

כתובת המערכת: bimkomon@gmail.com
יש לשלוח חומר עד יום רביעי ב-09:00. במקרים חריגים עד רביעי ב-16:00 - בתיאום מוקדם.